

ХТО Я ТАКА

Таким, як я, обертаються навздогін і тихо перешіптуються за спиною. У пристойному товаристві зазвичай посміхаються, але варто відійти — стуляють губи й виразно кивають. Це дивно, адже якби я жила, скажімо, у XVIII столітті, мій соціальний статус мав би горду назву «фаворитка короля». Включаючи всі привілеї — як-от реверанси, фрейлін, діаманти й інтриги, що захоплюють. У наш час високих технологій, польотів у космос і секшл-революшн усе позбавлене поетичності.

Я — коханка.

Зізнаюся відверто, я ніколи не мріяла про цей статус і старанно до нього не готувалася.

У мене були дещо інші життєві плани й цілі, в які категорично не вписувалися чоловік, який заплутався у власних метаннях, його дружина й діти. Ба більше, саме коханок я завжди засуджувала й навіть зневажала — це ж у баби гордості зовсім немає, з чужим мужиком плутатися.

Проте сталося так, що на порозі тридцятиріччя, буди вже розумною, досвідченою і навіть з деяких питань мудрою жінкою зі шлюбом за плечима, я раптом виявила себе посеред чужої сім'ї.

Ну як посеред? Власне, скраю.

Припускаю, що панянок, які належать до загону дружин, уже почало нудити, й руки самі тягнуться викинути книжку зі словами на кшталт «сучка фарбована», «кирзовими чобітьми в чужу сім'ю», «матимеш проблеми з яєчниками».

Спокійно, пані, маю що розповісти й вам. Тож так, я вчитиму вас життю. Хоч ви й вважаєте, що моя справа — сигіти й смоктати.

Загалом, «карма коханки» переслідувала мене ще з першого класу школи. Тоді підступний Грицько дурив одночасно голову мені й Оленці, яка сиділа за третьою партою. Відверто кажучи, я його кохала до п'ятого класу. І навіть вимагала, щоби мама пришпилювала мені накладну косу,

бо нашому казанові подобалися дівчатка з довгим волоссям.

Потім був Ігорчик. Ми з ним дружили. Він зустрічався з Дашею. А я була в нього таємно закохана. Проте приховувала й лише дружила. Аж три класи! По закінченню школи ми з ним переспали, і я припинила відповідати на його дзвінки. Телефонував він мені ще три роки. До речі, Дашу Ігорчик покинув.

Реальна емоційна «жесть» трапилася, коли мені «стукнуло» 21. Я щиро закохалася в хлопчика. Почуття було взаємним. І справжня романтика, і світанки на балконі, і неймовірний секс (ну, який міг бути в 21 рік) до ранку. А потім — гоп! — «у мене є дівчина». Півроку ридма ридала. А він ходив колами. Якись листи, дзвінки, відмовки. Проте я була гордою і неприступною. І зарікалася, що більше ніколи.

«Більше ніколи» сталося років за п'ять. Я — заміжня, він — у цивільному шлюбі з дівчиною. Однак пристрасть нас накрила саме за робочим місцем. Таємні побачення, зустрічі на конспіративних квартирах, довгі прогулянки з собакою, щоб поговорити телефоном, палкі зізнання. Любов у ліпших традиціях Ромео і Джульєтти. Усе, до речі, могло би скластися, якби ми не барилися з розривом в офіційних стосунках. Зрештою і він, і я розійшлися зі своїми партнерами, але дещо пізніше актуального терміну.

І звісно, знову «більше ніколи», і «щоб ще раз», та ще й у подвійні ігри?! Мудро кажуть — не зарікайтеся. Тому що через три роки, саме під 30-річний ювілей, зі мною трапився ВІН.

Одружений, з трьома дітьми і, звісно, саме моя людина.

Загалом, коли люди чують «коханка», їхня цява зазвичай малює розкішну, довгоногу юну німфу, з чуттєвими губами, пишними грудьми, довгим волоссям. Неймовірно томну, звабливо плавну, з грацією кішки й поглядом снігової королеви. Розважливу, фатальну, викрадачку сердець нещасних одружених мужиків.

Я — пересічна дівчина. Трохи із синдромом «хочячої катастрофи». Так, приваблива, дехто каже, що красива. У мене все своє, і навіть ботокс я ще не колю, проте, напевно, скоро зроблю. На роль ікони стилю або фатальної красуні я не претендую. Охоче розглядаю світлини шаблонних, визнаних красунь, щось помічаю для себе. Проте я — така, яка є. І, безсумнівно, люблю себе за це. Ба більше, я не знаю, як розбивати сім'ї, тому що не в моїй це компетенції. Звісно, дуже хотілося б мати владу над людьми, але тільки двоє людей можуть зруйнувати сім'ю — чоловік і дружина. І ніхто, крім них.

У мене свій невеличкий бізнес у сфері реклами й медіа. Власне, у цій царині та ще в журналістиці я творю все життя. Я надзвичайно багато працюю й забезпечую себе сама. Не гламурна, байдужа до тусовок, відвідую їх радше за потреби.